

Arrest

nr. 297 240 van 20 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 maart 2023 houdende de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 291 241 van 29 juni 2023 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 9 augustus 2023 om 14u30 in zittingszaal E.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 september 2022 dient de verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 20 september 2022 wordt een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten verstuurd.

Op 22 september 2022 stemmen de Duitse autoriteiten, in toepassing van artikel 18, lid 1, b, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een

verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), in met dit verzoek om terugname.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 26 september 2022 tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing houdt in dat niet België maar wel Duitsland bevoegd is voor de behandeling van het door de verzoeker op 15 september 2022 ingediende verzoek om internationale bescherming. Tegen deze beslissing heeft de verzoeker geen rechtsmiddel aangewend.

Op 9 maart 2023 treft de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een besluit tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is het thans bestreden besluit, dat als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Overwegende dat

de genaamde / de persoon die verklaart te heten O. A. (...)

geboren te D. (...), op (...).2002

van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Syrië (Arabische Rep.)

het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 09.03.2023(1)

Overwegende dat op 22/09/2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Duitsland op grond van artikel 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 27/09/2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 09/03/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- Uit het verslag van de woonstcontroles van 12/12/2022, 13/12/2022, 02/01/2023, 03/01/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene zijn bijlage 26quater werd hem in persoon betekend op 27/09/2022. Hierbij ontving hij ook een uitnodiging om aanwezig te zijn op zijn eerste ICAM-gesprek dat gepland was op 28/09/2022. Betrokkene was aanwezig op zijn eerste ICAM-gesprek op 28/09/2022 waarbij hij de grote lijnen kon opsommen van zijn huidige situatie en zijn bijlage 26quater. De ICAM-coach legde nog eens alle mogelijke opties en hun gevolgen uit aan betrokkene. Betrokkene maakte duidelijk dat hij zijn beslissing al had genomen en het opvangcentrum wou verlaten om naar een privéadres te vertrekken. Dezelfde dag verliet betrokkene het opvangcentrum van Zaventem naar: (...). Onze diensten ontvingen ook nog een aangetekende adreswijziging met 04/10/2022 als datum van poststempel en eerdergenoemd adres als nieuwe woonplaatskeuze. Op 27/10/2022 diende betrokkene middels zijn advocaat een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring in bij de RvV. Op 12/12/2022 en op 13/12/2022 voerde de politie van Verviers adrescontroles uit op laatstgenoemd adres. Betrokkene kon niet aangetroffen worden. De schoonzus van betrokkene, N. W. (...), verklaarde dat betrokkene het vaakst logeert bij zijn eigen broer, op het adres (...). Uit de begeleidende mail bij het verslag laat de politie ons ook weten dat volgens de schoonzus van betrokkene, N. W. (...), ze proberen om de betrokkene 6 maanden op Belgisch

grondgebied te doen verblijven om “de procedure van Dublin te doorbreken” (“casser la procédure DUBLIN”). Dus de betrokkene zou de intentie hebben om 6 maanden uit de handen van de Belgische autoriteiten te blijven zodat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn dossier bij België zou terechtkomen. Na de verklaring van N. W. (...) dat betrokkene het vaakst zou verblijven bij zijn broer op het adres (...), voerde de politie van Verviers op 02/01/2023 en 03/01/2023 adrescontroles uit op dat adres. Betrokkene kon weer niet aangetroffen worden. N. W. (...), die verklaarde de schoonzus te zijn van betrokkene, verklaarde de politie deze keer dat betrokkene zich schuilhield (“est caché”) voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor de politie op een onbekend adres, en niet meer zou verblijven op het adres (...). Uit al de voorgenoemde elementen dienen wij te besluiten dat betrokkene bewust buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (“Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat’.

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.
(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oordeelde in zijn arrest met nummer 291 241 van 29 juni 2023, waarbij de partijen werden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 9 augustus 2023, als volgt:

“De verzoekende partij heeft in haar verzoekschrift gevraagd om een louter schriftelijke procedure, zoals bedoeld in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft hier impliciet mee ingestemd en maakte op 24 april 2023 een nota met opmerkingen over.

In de beschikking van 17 mei 2023 werd de datum voor het sluiten der debatten vastgesteld op 7 juni 2023.

Op 6 juni 2023 maakt de verwerende partij, via Jbox, een pleitnota over. In deze pleitnota wordt de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid ontwikkeld:

“Artikel 39/56 lid 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang”.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij op 09.05.2023 een verklaring tot vrijwillige overdracht naar Duitsland heeft ondertekend.

Op 17.05.2023 heeft de overdracht naar Duitsland ook effectief plaatsgevonden.

Gezien de overdracht van verzoekende partij reeds vrijwillig heeft plaatsgevonden, kan enkel worden vastgesteld dat hij geen belang heeft bij de vordering tot annulatie. De beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn vormt immers een modaliteit bij de overdracht, terwijl die overdracht reeds werd uitgevoerd, en dus uit het rechtsverkeer verdwenen is.

Minstens toont verzoekende partij niet aan wat het mogelijke voordeel en nuttig effect zou zijn van een annulatie van de bestreden beslissing, aangezien zij zelf uitdrukkelijk heeft verklaard terug te willen keren naar haar land van herkomst.”

De pleitnota gaat vergezeld van stukken waaruit inderdaad blijkt dat de verzoeker op 9 mei 2023 de wens heeft geuit om vrijwillig en met de hulp van de Dienst Vreemdelingenzaken terug te keren naar Duitsland, en dat hij besliste om op 17 mei 2023 op eigen houtje naar de luchthaven van Zaventem te gaan alwaar hij om 9u30 een vlucht had naar Frankfurt.

De in de pleitnota opgeworpen exceptie is nieuw. Zij kon immers, gelet op het zeer recent karakter van de voormelde gebeurtenissen, niet in de nota met opmerkingen naar voor worden gebracht.

De door de verwerende partij overgemaakte pleitnota met bijbehorende stukken werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 7 juni 2023.

Het staat dan ook vast dat de verzoekende partij onmogelijk vóór het sluiten der debatten op 7 juni 2023 kennis kan hebben genomen van de in de pleitnota van de verwerende partij opgeworpen exceptie.

Met het oog op het vrijwaren van de paritas armorum en de rechten van verdediging komt het dan ook passend voor om de debatten in onderhavige zaak te heropenen en de partijen op te roepen om te verschijnen op de terechtzitting van 9 augustus 2023. Ter gelegenheid van deze terechtzitting kunnen de partijen hun standpunt omtrent het actueel belang bij het voorliggende beroep uiteenzetten.”

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het de verzoeker dan ook toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog steeds een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

3.3. Ter terechtzitting wordt verwezen naar het tussenarrest van de Raad met nummer 291 241 van 29 juni 2023 waarin de vraag werd gesteld naar het actueel belang nu de verzoeker op 17 mei 2023 vrijwillig en op zijn eigen vraag is vertrokken naar Duitsland (zie hierboven onder punt 3.1.).

De raadvrouw van de verzoeker repliceert in eerste instantie ter terechtzitting dat het belang bij het aanvechten van de thans bestreden beslissing behouden blijft omdat er enkel uitvoering werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat, indien de bestreden beslissing wordt vernietigd, België de verzoeker dient over te nemen en dat de vernietiging van de bijlage 26^{quater} impliceert dat België bevoegd wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Het voorwerp van het beroep betreft echter enkel het besluit tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer en niet de zogenaamde bijlage 26^{quater}, dit is de beslissing van 26 september 2022 tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waarin Duitsland werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat volgens de criteria van de Dublin III-verordening en waarin de verzoeker werd verzocht om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Duitse autoriteiten. Tegen deze beslissing van 26 september 2022 tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) heeft de verzoeker geen rechtsmiddel aangewend. Bovendien moet worden vastgesteld dat de verzoeker, na het treffen van het bestreden besluit en in de loop van de aldus verlengde termijn voor de Dublinoverdracht, zelf en op eigen initiatief heeft besloten om uitvoering te geven aan de Dublinoverdracht.

Ter terechtzitting werd het bovenstaande in het debat gebracht, waarop de advocaat van de verzoeker enkel nog aangaf dat de Raad zal oordelen. De advocaat van de verweerder stelt ter terechtzitting dat de verzoeker zelf vrijwillig gevolg heeft gegeven aan de bestreden beslissing zodat hij geen belang meer heeft bij het thans voorliggende beroep.

De Raad beklemtoont nogmaals dat het procesbelang waarvan de verzoeker blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Een verzoeker die het belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het proces tonen.

Thans blijkt uit het schrijven van de verweerder van 6 juni 2023, dat de verzoeker op 9 mei 2023 de wens heeft geuit om vrijwillig en met de hulp van de Dienst Vreemdelingenzaken terug te keren naar Duitsland, en dat hij besliste om op 17 mei 2023 op eigen houtje naar de luchthaven van Zaventem te gaan alwaar hij om 9u30 een vlucht had naar Frankfurt. De verweerder heeft hieromtrent tevens de nodige stavingstukken bijgebracht. Deze door de verweerder naar voor gebrachte gewijzigde omstandigheden worden door de verzoekende partij op zich niet betwist. Het staat *in casu* dan ook buiten elke betwisting dat de verzoeker na het treffen van het bestreden besluit en in de loop van de verlengde termijn voor de Dublinoverdracht zelf en op eigen vraag heeft besloten om uitvoering te geven aan de Dublinoverdracht.

Hieruit blijkt dat de verzoeker geen ononderbroken en voortdurende belangstelling heeft getoond voor het onderhavige beroep bij de Raad. De verzoeker heeft in tegendeel, gelet op zijn recente handelen, zelf beslist om naar Duitsland terug te keren met het oog op de verdere behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierdoor geeft hij niet langer blijk van het vereiste belang bij de eventuele nietigverklaring van het thans bestreden besluit.

Tegen de beslissing van 26 september 2022 tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) heeft de verzoeker bovendien geen rechtsmiddel aangewend. Het overdrachtsbesluit zelve is dan ook definitief, zodat de verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op (de gevolgen van) een eventuele nietigverklaring van deze bijlage 26^{quater}.

Ambtshalve dient derhalve te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE